

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Triumph consulting, s. r. o.,** IČ: 274 85 625, se sídlem Masarykovo náměstí 392/14, Hradec Králové, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. KUKHK-37421/DS/2016/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 20/2017 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 14. 9. 2016, č. j. ODP/82573–2016/mrx 4433–2016/mrx/12, kterým tento správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč.

[2] Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel

motorového vozidla Mercedes - Benz, r. z. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 4. 12. 2015 v 17:35 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo X, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h, čímž řidič porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Pro účely řízení o kasační stížnosti je relevantní námitka žalobce, že žalovaný porušil § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť současně vedl proti žalobci několik řízení o správním deliktu podle § 125f téhož zákona. Vedle správního deliktu ze dne 4. 12. 2015 stíhal žalobce též za správní delikt ze dne 8. 2. 2015 a ze dne 2. 6. 2015 (rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. ODP/56903 - 2016/ mrx 15474 - 2015/mrx), a dále za správní delikt ze dne 29. 3. 2014 (výzva ze dne 2. 7. 2014, č. j. ODP/28287 - 2014/4955 - 2014/dvo).

[4] Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Uvedl, že pokud jde o správní řízení ve věci správního deliktu ze dne 29. 3. 2014, č. j. ODP/28287-2014/4955-2014/dvo, tak dle informace žalovaného ve vyjádření k žalobě (kterou žalobce nerozporoval) byla tato věc již dne 25. 8. 2014 odložena. Spojení obou řízení tedy nepřicházelo v úvahu. Pokud jde o žalobcem namítané rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 6. 2016, č. j. ODP/56903-2016/mrx 15474-2015/mrx, kterým ukončil společné správní řízení o dalších jeho správních deliktech, prvoinstanční správní orgán rozhodl v dané věci již 22. 6. 2016, jak uvádí i sám žalobce. V nyní posuzované věci ale bylo správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla zahájeno až 4. 8. 2016. Ke spojení obou věcí prvoinstančním správním orgánem ke společnému projednání tedy dojít právně ani fakticky nemohlo.

[5] Jelikož ani ostatní námitky žalobce neshledal krajský soud důvodnými, žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[7] Stěžovatel namítá, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda projedná více skutků ve společném řízení nepřímo tím, že bude řízení o jednotlivých skutcích zahajovat postupně, ač by bylo možné rovnou zahájit řízení společné. O tom, které skutky budou projednány ve společném řízení, rozhoduje právní úprava, nikoliv procesní strategie

správního orgánu. Nelze připustit, aby správní orgán volbou své taktiky obstruoval právo na vedení společného řízení a uložení úhrnného trestu. Stěžovatel poukazuje na to, že podmínky pro ukládání souhrnného trestu nejsou upraveny v silničním zákoně, a proto je nutno vycházet subsidiárně z § 43 trestního zákoníku, neboť jde o správní trestání.

[8] V druhé věci správní orgán prvého stupně rozhodoval dne 22. 6. 2016. K jednání, které je předmětem nyní vedeného řízení, došlo dne 4. 12. 2015, tedy dříve, než bylo v druhé věci vydáno rozhodnutí. Dokonce k nyní posuzovanému jednání došlo i dříve, než bylo v druhé věci zahájeno správní řízení, a správnímu orgánu I. stupně dokonce nic nebránilo vést společné řízení již od počátku, což jen dokládá zjevnou účelovost postupu správního orgánu, kterou krajský soud aproboval.

[9] Stěžovatel dále namítá, že ačkoliv podle judikatury Nejvyššího správního soudu samotná procesní vada spočívající v nevedení společného řízení není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů zpravidla rozhodná, podstatné je, zda byly splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu, tedy zda byl žalobce krácen na svém hmotném právu na uplatnění absorpční zásady. Podmínky pro uložení úhrnného trestu byly přitom v posuzovaném případě splněny.

[10] Správní orgán přesto pro oba skutky vedl dvě řízení samostatně, a uložil dva tresty, které v součtu přesahovaly horní hranici trestu, který bylo možné samostatně uložit za nejpřísněji postižitelný přestupek. Porušily tedy právo žalobce na uplatnění absorpční zásady při ukládání trestu.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud nevedl o projednávaném skutku společné řízení a nebyla uplatněna zásada absorpce při ukládání trestu.

[15] Krajský soud považoval pro posouzení této právní otázky za podstatné to, že správní orgán I. stupně ve společném řízení o jiných správních deliktech stěžovatele rozhodl již 22. 6. 2016, zatímco řízení o posuzovaném správním deliktu bylo zahájeno až 4. 8. 2016.

[16] Nejvyšší správní soud však konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v posuzovaném případě v rozporu s § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, podle kterého správní orgán věc odloží, jestliže „*nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*.“

[17] Stěžovatel prostřednictvím svého zmocněnce správnímu orgánu I. stupně dne 11. 2. 2016 sdělil, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha. V reakci na to zaslal správní orgán jmenovanému dne 16. 2. 2016 na danou adresu výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka se však vrátila zpět nedoručená, adresát nebyl nalezen. Správní orgán proto dne 22. 6. 2016 zaslal jmenovanému výzvu k podání vysvětlení na adresu jmenovaného ve Vietnamu, kterou uvedl zmocněnec. I ta se však vrátila nedoručená. Správní orgán I. stupně proto dne 4. 8. 2016 přestupek ze dne 4. 12. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích záznamem odložil, přičemž týž den zahájil proti stěžovateli řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[18] Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě označené stěžovatelem zjišťoval podstatně delší dobu, než dva měsíce, po jejichž uplynutí měl věc podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích odložit. Pokud by správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, o projednávaném správním deliktu by bylo možné vést společné řízení, jak v kasační stížnosti namítá stěžovatel.

[19] Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že samotné neprojednání sbíhajících přestupků ve společném řízení nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť tato ustanovení jsou pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce trestních sazeb (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013 - 22). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se může jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako například uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce.

[20] Podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se za více správních deliktů provozovatele vozidla, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 cit. zákona, jejíž výše se určí podle sazby za přestupek nejpřísněji postižitelný.

[21] Ve společném řízení ukončeném rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016 byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2.500 Kč za správní delikt podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, pro který zákon stanoví horní sazbu ve výši 5.000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. f) cit. zákona]. V posuzovaném případě stěžovateli byla uložena pokuta za správní delikt podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který je

možné uložit pokutu do výše 2.500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona]. Stěžovateli přitom byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. V součtu tedy pokuty uložené v obou řízeních nepřekračují horní hranici sazby pro správní delikt nejpřísněji postižitelný. K porušení práv stěžovatele tedy nedošlo, protože nedošlo k porušení zásady absorpce, jelikož v souhrnu nebyla překročena trestní sazba za správní delikt nejpřísněji postižitelný.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, přičemž postačí, pokud je respektována zásada absorpce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu